

Просто гра

Про книгу

Надворі кінець 90-х. Ілля — простий автослюсар. Що він міг дати доньці заможного підприємця? Кохання? Звучить романтично, але без фінансового підґрунтя ця казка швидко скінчиться. Щоб розпочати свою справу, Ілля наважується попросити грошей у кримінального авторитета на прізвисько Латиш. Але «ділова угода» завершується кримінальними розборками. До гри несподівано долучається Марго, дружина Латиша. Вона рятує хлопця, тікаючи разом із ним. Шляху назад немає. Там лишилося все, чим жив Ілля: його кохана та їхня ненароджена дитина. Тепер він — утікач. Але Ілля не сам. Він відчуває, як без бою віддає своє серце Марго, закохуючись у цю небезпечно привабливу жінку. Ілля гадає, що Марго врятувала його. Але навіщо — знає лише вона...

Світлана Талан

Просто гра

Золота письменниця
України

Світлана Талан

Просто гра

ХАРКІВ **КЛУБ** СІМЕЙНОГО
2021 **ДОЗВІЛЯ**

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2021

ISBN 978-617-12-8559-0 (epub)

Жодну з частин даного видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Електронна версія створена за виданням:

- © Талан С. О., 2021
- © Depositphotos.com / ArturVerkhovetskiy; Marushy99; ezhenaphoto, обкладинка, 2021
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2021
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2021

Талан С.

Т16 Просто гра / Світлана Талан. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»,
2021. — 288 с.

ISBN 978-617-12-8312-1

Ілля — простий автослюсар. Що він міг дати доньці заможного підприємця? Кохання? Звучить романтично, але без фінансового підґрунтя ця казка швидко скінчиться. Щоб розпочати свій бізнес, Ілля наважується попросити грошей у кримінального авторитета на прізвисько Латиш. Але «ділова угода» завершується кримінальними розбірками. До гри несподівано долучається Марго, дружина Латиша. Вона рятує хлопця, тікаючи разом із ним. Шляху назад немає. Там лишилося все, чим жив Ілля: його кохана та їхня ненароджена дитина. Тепер він — утікач. Але Ілля не сам. Він відчуває, як без бою віддає своє серце Марго, закохуючись у цю небезпечно привабливу жінку. Ілля гадає, що Марго врятувала його. Але навіть — знає лише вона...

УДК 821.161.2

Усе наше життя — гра, а люди в ній — актори.

Вільям Шекспір

Алла Володимирівна залишилася в кабінеті сама. Вона повернула ключ у дверях, смикнула за дверну ручку і впевнилася, що двері замкнені. Повільно підійшла до стола, відсунула нижню шухляду, дістала пачку цигарок, просунула руку вглиб — намацала запальничку. Жінка кинула палити вже два десятки років тому і лише тоді, коли нервове напруження досягало крайньої межі, дозволяла собі викурити одну цигарку. Сьогодні був такий випадок. Алла Володимирівна підійшла до відчиненого вікна, чиркнула запальничкою, затяглася.

Усе своє життя вони з чоловіком присвятили вихованню єдиної доньки Наталочки, Нати, Наточки. Усе, чого вона сама досягла у своєму житті, було заради щастя доньки, її майбутнього, але час від часу на долю любої дитини припадали нові випробування.

«Чому так?» — не раз питала вона себе.

Відповіді не знала, але завжди в час випробувань подумки поверталася в той день, коли Наталя сповістила, що вагітна, а вона необдуманно, спересердя, кинула їй:

— Та хай горять у пеклі оті мої онуки!

Скільки себе лаяла пізніше за це — не злічити! Але, напевно, Божі ворота були відчинені, коли з її язика зірвалися ці страшні слова.

«Слово — не горобець, вилетить — не спіймаєш», — промовила Алла Володимирівна, ледь ворущачи губами.

Наталія втрачала, і кожна її втрата відривала в жінки шматок душі. Донька жодного разу не обмовилася, не згадала про ті слова матері, але Алла Володимирівна була впевнена, що Наталія їх не забула. Від її мовчання жінці не було легше. Донька перенесла багато горя за своє життя, і, здавалося, усі випробування мали б закінчитися, але ж ні! Минуле знову нагадало про себе.

Алла Володимирівна згадала, як понад двадцять років тому глухої дощової ночі, під час чергування в клініці, побачила на порозі свою доньку, розгублену, перелякану, бліду й брудну. Руки доньки були в крові, вона тримала на руках новонароджену дитинку.

— Матусю, рідненька, прошу тебе, допоможи! — прошепотіла вона й упала перед матір'ю на коліна. — Я все розповім, але дай мені слово, що нікому нічого не розкажеш! Я не хочу до в'язниці!

Алла Володимирівна допомогла, не лишила доньку в біді. Тієї ночі вони запряглися перед Богом, що таємницю заберуть із собою в могилу, а сьогодні вона сама сказала, що правда рано чи пізно повинна була сплисти назовні.

— Я маю розповісти правду?! — Наталія округлила від здивування очі.

У неї були надзвичайно гарні блакитні очі, великі й виразні настільки, що від них неможливо було відвести погляду. У дитинстві у них жив пустотливий вогник: дівча було веселе й кумедне. Батьки називали її Наше Совенятко за ті круглі очі, які вміли говорити. Але трапилася фатальна ніч, після якої в прекрасних очах Наталії оселився сум, який жив у них завжди, навіть тоді, коли дівчина усміхалася.

— Так, доню, виходу немає — потрібно розкрити таємницю, — повторила їй мати.

Наталія плакала. Мовчки. Синяву в очах заступали сльози, які стікали тоненькими цівками по щоках.

— Що з нами буде? — промовила вона, кусаючи губи. — Ми ж поклялися зберігати таємницю до кону.

— Людське життя — найбільша таємниця, — промовила Алла Володимирівна, — воно непередбачуване, і ми не знаємо, чого від нього чекати завтра. Головне, що ми живі, здорові, а решту можна владнати, заробити, придбати.

— Я маю знову понести втрату, — приречено промовила Наталія.

— У житті є закон рівноваги, — зітхнула жінка, — коли в одному втрачаємо, в іншому щось додається.

Частина 1

Прекрасне життя починається з прекрасних думок.

Омар Хайям

1996 рік

Розділ 1

Ірина прийшла до будинку подруги по обіді, знаючи, що її батьків у цей час не буде вдома. Наталія, побачивши Іру у вікно, вибігла їй назустріч.

— Іринко! Яка ти молодець! — кинулась вона обіймати дівчину. — Ходімо до мене!

— Ти сама вдома? — про всяк випадок запитала Ірина.

— Сама! Та пішли вже! У мене є батончики! Хочеш «Снікерс»? Чаю зараз зроблю. Ти вже з роботи?

— Так, сьогодні раніше пішла з ринку, — відповіла дівчина, заходячи до будинку. — Торгівля сьогодні ніяка, нема виторгу ні в мене, ні в мами. Уяви тільки: у сусідів покупців хоч греблю гати, а нам як пороблено. І товар новий завезли, а зиску ніякого. Я плюнула на все, зачинила контейнер й одразу до тебе.

— От і молодець! А мама також пішла з ринку?

— Ти що?! У неї такий господар, що удавиться за копійку!

Після закінчення школи Ірина вивчилася на продавця продовольчих товарів, але на роботу в магазині влаштуватися не змогла, тож пішла реалізатором на ринок, як і її матір. Жінка виховувала доньку сама, тож доводилося вдень стояти за прилавком, а вечорами прибирати у під'їздах багатопверхівки, де вони проживали. Вона заробляла трохи більше, бо торгувала жіночим одягом, а Ірина — білизною, яка коштувала дешевше, і заробіток продавчинь залежав від виручених коштів, з яких вони отримували свій відсоток.

Наталія — донька підприємців, яка зростала в заможній родині. Родина медиків Дубовиків першими в місті придбала апарат УЗД, відкрила медичний центр, згодом його розширила, і до них потяглися пацієнти з навколишніх містечок та сіл. Здавалося, що Наталія мала б товаришувати із такими ж забезпеченими друзями, але дівчина не могла жити без своєї подруги дитинства Ірини.

Поки Наталія готувала чай, Ірина торохтіла про справи на ринку, які насправді подрузі були не цікаві, але та вдавала, що уважно слухає, щось питала Іру, відповідала на її питання, хоча усі її думки були про Іллю.

— Як там твій Ілько? — нарешті запитала Ірина.

Від почутого Наталія аж засвітилася радістю. Вона сіла навпроти подруги, подала їй шоколадний батончик.

— Пригощайся! — сказала вона.

— А ти? Поділимо навпіл?

— Та ти що?! У мене ще є. Їж на здоров'я! — сказала Наталія. — Питаєш, як мій Ілько? У нас все добре! Іро, я така щаслива! Справді!

— Та бачу, — зітхнула подруга, — світишся, як сонце в безхмарний день.

— А ти ніби й не рада за мене, — зауважила Наталія.

— Та рада. Чого ж не радіти? — невпевнено промовила Іра.

— Чому тобі не подобається Ілько? Тільки чесно!

— Не знаю, — стелула плечима дівчина.

— А як подивлюся на нього, то аж млосно в грудях стає! Він такий красень! — захоплено та збуджено заговорила Наталія. — Волосся темне, аж чорне! А очі! Як дві вуглинки! Один погляд ладен спопелити все всередині! Ніс із горбинкою, але як він личить до його випнутих вилиць! Губи... То взагалі окрема тема. Ось би мені такий насичений колір! Вони соковиті, як перестигла вишня, м'які і в той же час владні. Знаєш, Іринко, він так цілується! Я ладна розчинитися в його цілунках, як цукор в окропі!

— О-о-о! Кому ж, як не мені знати, як ти в ньому розчиняєшся! — засміялася Ірина. — Ні, я не підслуховувала, але й вуха не затикала, коли ви на моєму ліжку таке витворяли!

— Та чи я винна?! — посміхнулася Наталія. — То все він, мій Ілько!

— Але ж пициш ти!

— І не кажи! — Наталія зашарілася. — І пищу, і стогну, і ледь не умліваю! Він такий класний, Іро!

— Тітка Алла ще не в курсі?

— Ні, — зітхнула Наталія. — Я мамі про Ілька нічого ще не казала.

— Вона не здогадується?

— Про що? Про нас? Ні, гадаю, що ні. Ми вже пів року зустрічаємося, а я все не наважуся розповісти про нього батькам.

— Чому? Здається, що в тебе з мамою теплі, довірливі стосунки, — сказала Ірина. — Думаєш, вона буде проти ваших зустрічей?

— Мої батьки... Вони мене дуже люблять, але завжди наполягають на тому, щоб я робила так, як вони вважають за потрібне. Розумієш, Іро, батьки й справді багато чого досягли в житті своїм розумом, працею, наполегливістю, зв'язками, врешті-решт, а мене все ще вважають недосвідченим дівчиськом. Вони вирішили, що я маю продовжити їхню справу. Я пішла в медичний, закінчила вже два курси — так, як вони хотіли. Кілька років тому вони почали натякати на те, що син Михайлівського Володя дуже гарний юнак, стажується за кордоном, а після його повернення батьки мають передати сину частину свого бізнесу. Я зрозуміла, на що вони натякають і чому родина Михайлівських зачастила до нас у гості, але роблю вигляд, що не розумію натяків, — пояснила Наталія.

— Ти хочеш сказати, що вони тебе сватають за того окулярника Володю?

— Не зовсім так, — знітилася Наталія, — але... Та ну його! Хочеш я тобі подарую свою жовту футболку?

— Ні, не хочу! Тітка Алла все одно мене у ній побачить.

— І що з того? Я скажу, що поставила на футболці пляму, яка не відіпралася, тому й віддала тобі.

— Я не хочу, щоб ти мені щось дарувала.

— Чому?!

— Ти мене пригощаєш чимось смачненьким або даруєш щось перед тим, як будеш ночувати в мене з Іллею. Виходить, що я беру з тебе плату за нічліг? Я так не хочу, Нато!

— Я ж від душі!

— І взагалі, Наталочко, ти розумієш, що мене підставляєш? Я навіть уявити боюся, що буде, якщо твої батьки дізнаються, що я дозволяла

вам у нас ночувати, коли моєї матері не було, ще й до цього брехала їм.

— Не переймайся! Якщо дізнаються, я удар візьму на себе. Обіцяю!

— А я буду брехухою!

Наталія сіла поруч, обняла подругу за плечі.

— Моя хороша! На кого ж мені покластися, як не на тебе? — промовила вона, погладжуючи її худеньке плече. — Скажеш мені, коли твоя мама поїде на дачу з ночівлею?

— Ти мене знову підставляєш! І що мені робити, коли я тебе люблю?!

Наталія запросила Ірину до своєї кімнати, відчинила шафу з одягом, дістала джинси.

— Дивись, що мені батьки прикупили! — похвалилася вона. — Справжні «мальвіни»! Я їх поношу з місяць, а потім скажу, що пляму поставила, попрошу маму нові купити, а тобі ці подарую. Справжня «фірма»!

Ірина сказала, що не потрібно, але в душі пораділа обновці, яка у неї з'явиться незабаром.

Розділ 2

Наталія зустрічалась з Іллею кілька разів на тиждень. Іноді їм удавалося усамітнитися на цілу ніч, але це траплялося не дуже часто. Ілля жив з матір'ю та молодшим братом, дачі в них не було, тож майже завжди хтось із рідних був вдома. Одного разу мати забрала молодшого сина і поїхала на два дні до своєї знайомої в село, щоб допомогти садити картоплю. Ще двічі, коли мати була на роботі, а брат лишався вдома, Ілля платив хлопцеві, щоб той ішов гуляти в дворі. Вдома у Наталії завжди хтось був — якщо не батьки, то домогосподарка, яка весь час то готувала їжу, то носилася по кімнатах із ганчіркою, приходив ще іноді садівник. Тож дівчині усамітнитися зі своїм хлопцем у будинку не вдавалося. Залишалася лише Іра, у якої мати часто їздила в село, де лишився будиночок від покійних батьків. Там мати подруги саджала город, і Наталія користувалася цією можливістю, умовляючи Ірину сказати матері, що вона в неї заночує. Звичайно, Іра була нерівня Наталії, але її батьки давно вже змирилися, що дівчата нерозлийвода. На день народження Іри Алла Володимирівна особисто купувала подрузі доньки щось із фірмового одягу та недорогих прикрас. Для дівчини із бідної родини це було справжнім святом. Дещо з одягу їй дарувала і Наталія, пояснюючи, що то вже «вийшло з моди» або «вже набридло». Іра не гребувала і такими подарунками, бо молодість прагнула мати гарний вигляд і мати бодай трохи «фірми».

Після останньої ночі кохання, яку Наталія провела з Іллею в кімнаті подруги, дівчина геть втратила спокій. Вона просила хлопця бути обережним, але вони обидвоє так розпалилися, що в пориві пристрасті Ілля, якого Наталія міцно обхопила ногами, на мить втратив пильність і не зміг вчасно перервати статевий акт.

— Що ми нарobili? — стривожилася Наталія.

— Бігом до ванної! — наказав їй Ілля.

Дівчина довго лила на себе воду, намагаючись змити із себе сліди таємного кохання, але відтоді в душу закралася тривога. Вона ходила

розгублена настільки, що це помітила навіть мати.

— Доню, чи ти не захворіла? — запитала Алла Володимирівна, приклавши губи до її чола. — Здається, не температуриш.

— Усе добре, мамо, — посміхнулась дівчина. — У мене все гаразд.

— Точно?

Жінка тримала доньку долонями за обличчя і дивилася прямо в очі. Наталія не вважала себе брехухою, хоча іноді доводилося хитрувати. Їй вдалося витримати на собі погляд матері, і жінка заспокоїлася. За два тижні Наталія була в розпачі: у неї була затримка, а це означало, що вона завагітніла.

— Почекаю ще кілька днів, — втішала вона себе, хоча раніше такого з нею не траплялося. — Усе може бути, і затримка також.

Минуло ще кілька днів, аж раптом, коли Наталія хотіла з'їсти тушкованої капусти з м'ясом качки, її знудило. Вона ледь встигла добігти до туалету, щоб не виблювати в кімнаті.

Дівчина довго вмивалася холодною водою і раділа хоча б з того, що батьків не було вдома.

«Може, то качка несвіжа була?» — втішала вона себе.

Кілька днів поспіль Наталія заспокоювала себе, що природа помилилася і вона не вагітна. Своїми сумнівами вона поділилася з Іриною.

— Я так і знала! — сплеснула руками подруга. — Догралися? І що тепер робитимеш?

— Я ще не впевнена, що залетіла.

— Можна почекати трохи, але надії мало, — зітхнула Іра. — Ти вже Іллі сказала?

— Ні, — похитала головою Наталія.

— Він має знати! Вам потрібно побратися!

— Ти так думаєш? Але... Я ще не готова до сімейного життя! Яка з мене дружина?! А навчання?! Господи! Мене мама вб'є!

— Любиш кататися — люби й саночки возити... Та що тепер казати?! Пізно вже.

Наталія ладна була розревітися. Вона була розгублена, невпевнена в собі. Такою Іра її ніколи не бачила. Ірині крутилося на язичі сказати, що ось тепер зрештою правда відкриється і Алла Володимирівна буде

не в захваті від її брехні, але дівчина поглянула на похнюплену подругу і стрималася. Вона сіла поруч, взяла її за руку.

— Ілля не відмовиться від тебе, коли про все дізнається? — спитала тихо.

— Ні! Ти що?!

— Ти впевнена?

— Стовідсотково!

— Тоді все не так вже й погано, як здається на перший погляд. Ти поговориш з ним, потім — з батьками, одружитесь, і народиш дитинку в законному шлюбі, — почала заспокоювати Ірина.

Від її слів на душі в Наталії трохи відлягло.

— І справді, — промовила вона, вислухавши подругу, — нічого страшного немає. Ну не планувала я народжувати, поки не закінчу навчання, але так сталося! Мої плани змінили деякі корективи, зсунувши намічений графік, але це не смертельно. Так?

— Звичайно! Головне, щоб твій Ілько не злякався. Ти поговори з ним, не відкладай розмову, — порадила Іра.

— Яюсь поговорю, — зітхнула Наталія.

Зустрівшись незабаром з Іллею, Наталія так і не наважилася з ним поговорити.

«Наступного разу», — вирішила вона.

За кілька днів закохані знову зустрілися, прогулялися вечором вулицями міста, але Наталія знову нічого не сказала Іллі.

— Ти чимось стурбована? — запитав він, помітивши, що дівчина геть розгублена та невесела.

— Ні! Ти що?! Тобі здалося, — поспішила вона його заспокоїти й одразу себе вилаяла за нерішучість. — Ілле, приходь до мене завтра по обіді.

— Куди до тебе? Додому?! — здивувався він.

— Так! Подивимось по відаку новенький бойовик, — запропонувала дівчина.

Ілля жодного разу не переступав поріг будинку Дубовиків, і пропозиція Наталії його здивувала.

— До тебе? — вкотре перепитав він.

— Так! Тобі ж подобаються бойовики?

— Із Джекі Чаном?

— Ага!

— Подобаються... А як твої...

— Їх не буде вдома.

— То, може, щось з еротики подивимося? — Ілля посміхнувся і підмигнув.

— Обійдешся!

Ілля переступив поріг великого двоповерхового будинку Дубовиків і завмер. Порівняно з тісною двокімнатною квартирою в хрущовці, де він проживав з мамою, простора вітальня з каміном, високою стелею й широкими вікнами здалася йому занадто великою. Юнак стояв, тупцював на місці, розгублений, немов потрапив у райське містечко, де все вишукане, дороге, чисте до блиску, так що навіть страшно ступити вперед.

— Ну чого ти завмер як укопаний? — посміхнулася дівчина і потягнула Іллю за руку до своєї кімнати на другому поверсі.

Ілля сидів на шкіряному дивані поруч з Наталією, втупивши погляд у телевізор. Він не розумів того, що відбувалося на екрані, і думав лише про те, що живе в справжньому болоті в той час, коли інші розкошують.

«Чи знайдеться мені тут місце, коли поберемося з Натою? — думав він. — Як чоловік я мав би забрати дружину до себе. Куди? У квартиру, де ми будемо щоранку штовхатися сідницями, намагаючись розминутися у вузьких проходах між меблями?»

Ілля з острахом подумав, що має купити золоті обручки на весілля, але де взяти кошти, не знав.

«А ще собі костюм на весілля, сорочку, нареченій весільну сукню, — крутилося в голові. — Де на все брати кошти?»

З дівчиною вони познайомилися в ремонтній автомайстерні, де Ілля працював автослюсарем. Батько Наталії Павло Ігнатович здав свою автівку в ремонт і попросив доньку дізнатися, чи можна вже забирати його «мерседес». То було кохання з першого погляду. Побачивши дівча з великими виразними очима, струнку, гарно вбрану, ошатну, Ілля не міг відвести від неї погляду. Наталії Ілля також запав у душу, і вона не спала цілу ніч, згадуючи замуззаного красеня зі статурою атлета. Наступного дня вона пішла до майстерні сама, щоб мати змогу хоча б трішки поспілкуватися з Іллею. Він якраз мив руки після роботи і був

уже переодягнений у чистий одяг. Наталія першою заговорила до нього, почекала, поки хлопець витре руки, і з майстерні вони пішли вже разом. Додому Ілля не пішов, а запросив Наталію до кафе, і та миттю погодилась. Того вечора вони довго гуляли вулицями міста, домовилися, що зустрінуться найближчими вихідними і підуть до кінотеатру дивитися «Красуню» з Джулією Робертс. Цей фільм Наталія вже дивилася не один раз, але охоче погодилася на пропозицію хлопця. Так почалися їхні взаємини.

Зараз Наталія обережно позирала на небагатого коханого. Чорні шкарпетки, заштопані на пальцях; сорочка, що, напевно, дісталася в спадок від покійного батька, — довгі рукави матір підрізала й підшила, трансформувавши сорочку в літню; джинси в Іллі були найдешевші, куплені на місцевому ринку, — Наталія в таких речах добре розумілася; годинник механічний «Салют», навіть ремінець дешевенький. Наталія могла б якось випросити в батьків гроші, щоб купити коханому електронний наручний годинник «Montana», але не хотіла образити хлопця.

«Годинник ситуацію не врятує, — подумала Наталія, — потрібно міняти весь гардероб, починаючи від джинсового одягу й закінчуючи модними кросівками фірми «Adidas». Усе це буде, але не зараз».

Щойно фільм завершився, Ілля полегшено зітхнув і почав швидко прощатися. Наталія бачила, що у великому будинку із сучасними меблями хлопцеві було неручно.

— Я проведу тебе, — сказала Наталія. — У суботу сходимо на дискотеку?

— Авжеж! — охоче погодився юнак.

Уже на порозі вони зустріли матір Наталії, яка повернулася додому.

— Доброго дня! — привітався Ілля.

Наталія помітила, як зарожевіли кінчики його вух.

— Мамо, познайомся, це — Ілля! — сказала Наталія.

— Алла Володимирівна, — відрекомендувалася жінка, кинувши оцінний погляд на юнака.

— Дуже приємно, — промимрив Ілля й поспішив до виходу.

Наталія провела Іллю на подвір'я.

— У мене батьки хороші, — сказала йому дівчина. — Упевнена, що ти їм сподобаєшся!

— Якби ж то, — зітхнув він, згадавши охайну жінку з високою зачіскою, від якої пахло дорогими парфумами.

Розділ 3

Після того як Ілля побував у будинку, де жила Наталія з батьками, хлопець занепав духом. Лише тоді він зрозумів, яка між ними прірва. Він щиро кохав дівчину, був впевнений, що вони одружаться, але великий будинок повернув його на грішну землю, де він ледь-ледь зводив кінці з кінцями, а Наталія розкошувала й мала все, що забажає.

«Що я їй можу дати?» — гризла його думка.

Батько Іллі загинув десять років тому — його збила автівка, коли повертався з нічної зміни. Відтоді хлопець став опорою матері та молодшому брату. Після школи пішов навчатися у ПТУ на автослюсаря, закінчив курси водіїв, хоча навчався добре. Йому пощастило — вдалося влаштуватися на роботу в автомайстерню, хоча й за мізерну зарплату. Мати ходила на роботу, але зарплату то затримували на кілька місяців, то видавали частинами. Грошей, які Ілля заробляв, вистачало хіба що на скромне харчування та на те, щоб кілька разів на місяць зводити свою дівчину в кіно. Квіти він Наталії не міг купити, тому перед зустріччю доводилося красти на клумбі. Важче було взимку, але тут виручала його хрещена: у неї знайома торгувала квітами на ринку, тож іноді могла з великою знижкою продати квіти, які уже були на межі загибелі.

Ілля намагався знайти десь підробіток на ніч, але марно. Минулого літа він з матір'ю їздив у найближче село, і там їм пощастило купити в стареньких кілька кошків полуниці. Вони продали ягоди на ринку й виручили трохи грошей, за які того ж дня придбали одяг та взуття брату, який ріс, як на дріжджах. Не раз Ілля задумувався про те, що було б добре стати підприємцем, розпочати свою справу, але потрібний був початковий капітал. Де його взяти, він не знав, натомість кілька його друзів вже встигли стати на ноги, торгуючи на ринку.

В Іллі все валилося з рук, коли він думав про те, що Наталії можна було б і зараз освідчитися, але де взяти гроші хоча б на обручки та на весілля? Голова ломилася від думок, і ввечері після роботи він повертався додому геть розбитий. До всього цього додалася нова

проблема: господар майстерні не видав зарплату за тиждень, а завтра субота, і він пообіцяв Наталі піти з нею на дискотеку.

— Мамо, ти можеш мені дати трохи грошей? — звернувся Ілля до матері, коли сів вечеряти.

На вечерю лише смажена на олії картопля та порізаний на четвертинки огірок. Хотів їсти, як собака, а сів — і в глотку нічого не лізе.

— А ти не отримав зарплату? — запитала жінка.

— Ні. Мені на завтра потрібно, я обіцяв Наталії піти з нею на дискотеку.

— Можу дати, але тоді не дотягнемо до моєї зарплати.

— Я віддам наступного тижня, випрошу в господаря, — пообіцяв Ілля.

— Синку, то, звичайно, не моя справа, — промовила обережно жінка, сідаючи навпроти сина, — Наталія дуже гарна дівчина, але ж ти розумієш, що вона не нашого поля ягода? Хто ми і хто вона? Небо і земля!

— Мамо! І ти туди ж! — образився Ілля і кинув виделку на стіл. — Дякую! Наївся по саме горло!

Розділ 4

Наталії наснилися жахіття. Вона бачила Іллю, хотіла до нього підійти, але ноги виявилися важкими, стопудовими. Вона кликала його, а хлопець дивився на неї з ненавистю і потроху віддалявся. Наталії вдалося зрушити з місця — і вона побігла. Ілля віддалявся все далі, вона ж не помітила тріщини в землі, ще крок — і зірвалася, полетіла в темну прірву.

— Іллечко, допоможи! — крикнула вона, розуміючи, що лише він її може врятувати, натомість почула тільки сміх, неприродний, з нотками знуцання.

Наталія прокинулася, обливаючись холодним потом. Вона важко дихала й не одразу зрозуміла, що то був лише сон. Проте почуття страху лишилося. За вікном — глибока ніч, у вікно зазирає щербатий місяць, що, пробиваючись крізь тонку фіранку, лив своє срібло на ліжко дівчини. Наталія повернулася у реальність, але тривога її не полишила. Уперше вона злякалася, що Ілля, дізнавшись про вагітність, може її покинути.

«Чому я така впевнена, що він зрадіє й захоче зі мною одружитися? — думала вона. — Скільки дівчат залишилися при надії самі, коли їхні обранці від них відмовилися!»

Від самої лише думки Наталії стало зле. Їй хотілося пити, але страх скував все тіло по руках і ногах настільки, що не було сил ворухнутися.

«Що я тоді робитиму? Аборт? Але як позбутися дитини, коли вона вже є? Нехай маленька, але вже є! Беззахисна і зачата від коханого чоловіка, — міркувала вона. — А мама й батько? Що вони мені скажуть?! Зрозуміють мене? Стануть на мій бік чи взагалі виженуть з дому? Що буде, якщо відмовляться від мене і батьки, і Ілько? А ще навчання в університеті...»

До ранку дівчина не стулила очей, тож перед сніданком була блідою й розгубленою. Щоб не показати свого нервування, вона вийшла до столу, вимушено посміхаючись.

— Усім доброго ранку! — привіталася вона до батьків.

Ранок був тією частиною доби, коли всі члени родини Дубовиків збиралися разом. Мати пильно поглянула на доньку і спитала, чи добре та почувається.

«Нічого від мами не приховаєш», — подумала Наталія, а вголос сказала, що все гаразд.

— Останнім часом ти мені не подобаєшся, — зауважила Алла Володимирівна, — якась розгублена, бліда, під очима синці.

— Та ні, мамо, то тобі здалося, — слабко посміхнулась донька.

— Наша мама завжди щось собі надумає або перебільшить, — озвався батько дівчини Павло Ігнатович. — У Дубовиків завжди все гаразд! Інакше не були б ми Дубовиками і не носили б таке міцне прізвище! Правда, доню?

— Так! — кивнула дівчина і, зробивши вигляд, що зголодніла, почала швидко ковтати омлет з копченими ковбасками. «Хоча б не знудило!» — спалахнуло в голові, коли вона поклала до рота перший шматок страви.

— Наточко, хто той молодий чоловік, що приходив до нас? — запитала Алла Володимирівна, витримавши паузу.

— Який, мамо? — Наталя глянула мигцем на матір і, вдаючи гарний апетит, взялася за страву. — А! Згадала! То мій друг Ілля.

Алла Володимирівна одразу помітила, що донька щось приховує.

«Вона може трохи лукавити, коли, наприклад, каже, що вийшла з моди та чи інша річ з її гардеробу, щоб подарувати подрузі, — подумала жінка, — але велика брехня — не її фішка».

— Той юнак — просто друг чи трішки більше? — посміхнувшись, спитала мати.

— Аллочко, не чіпляйся до доньки, — зауважив добродушно чоловік, — вона вже доросла дівчинка і має право вибору.

— Та я не проти, — промовила жінка і загадково посміхнулася. «Треба поговорити з донькою, — вирішила Алла Володимирівна, — щоб все з'ясувати».

Після сніданку батьки Наталії поспішили у справах, а дівчина пішла до Ірини на ринок. Їй конче було потрібно з нею поговорити й порадитися, що робити далі.

Іра сумувала за прилавком. У будній день покупців майже не було, поодинокі ж відвідувачі проходили повз дівчину, яка на кожного дивилася з надією. Помітивши подругу, Іра розпливлася в широкій усмішці.

— Чому вдома не сидиться? — запитала Ірина. — Я б на твоєму місці спала до обіду.

— Не спиться, Іринко! — зітхнула дівчина. Вона зайшла за прилавок, сіла в кутку контейнера на низькому стільчику. — Страшно мені.

— Чого?!

— Боюсь, що Ілько мене кине, коли дізнається про вагітність.

— Тю! Та він радий буде!

— Ти так думаєш?

— Ще б пак! Із грязі та в князі!

— Он ти про що, — розчаровано протягла Наталія. — Я думала, що скажеш, як він мене кохає.

— Може, і так, а може, статки Дубовиків його цікавлять. Я ж його думки читати не можу.

— Страшно, що батьки можуть з дому виперти, — зізналася Наталія. — Куди тоді? Бомжувати на ринку?

Ірина розсміялася.

— Оце ти нафантазувала! Щоб твої батьки вигнали тебе з дому?! Та вони швидше твого Ілька в асфальт закатають!

— Дякую. Втішила.

— Ти не тягни, поговори з Іллею і зайвий раз не накручуй себе, — порадила Ірина. — Аборт робити, як я розумію, не збираєшся, тож не нервуйся.

— Доведеться поговорити з Ільком, а там...

— Тоді буде видно, — сказала Іра. — Не загадуй наперед.

— Дякую, Іринко!

Того ж вечора Наталія мала зустрітися з Іллею і була налаштована серйозно з ним поговорити, але так і не наважилася. Вони цілувались у парку, сховавшись від сторонніх поглядів під розлогим гіллям клена. Його цілунки того вечора були надто солодкі, руки — ніжні, погляд — лагідний і люблячий настільки, що їй хотілося упиватися миттю кохання і не згадувати про важку розмову, яку вона знову відклала на потім.

«Не можу уявити своє життя без нього, — думала вона, припадаючи до Ількових вуст. — Не хочу, щоб цей вечір став нашим останнім!»

Повернувшись додому, Наталія пошкодувала, що не наважилась на розмову. Після вечері маленьке життя, яке зародилося в ній, нагадало про себе — її знову знудило.

Розділ 5

Алла Володимирівна повернулася додому раніше за чоловіка. Вона збиралася наодинці відверто поговорити з донькою. Наталія читала у своїй кімнаті книжку.

— Що читаєш, Наточко? — запитала жінка, сівши на краєчок ліжка.

Дівчина відклала вбік книжку, підвелася.

— Роман про кохання, — відповіла Наталія.

— Про кохання, — задумливо промовила жінка. — Це тема твого віку.

— Мені здається, що кохання — вічна тема не лише дівчат та жінок, — сказала Наталія.

— Доню, я хотіла почути правду про того симпатичного юнака.

— Про Іллю? Я вже сказала, що то мій друг.

— Це я чула, але зараз хочу від тебе відвертої відповіді. Я ж мама, — посміхнулась жінка.

— Добре! — зітхнула Ната. — Я й сама хотіла про нього тобі розповісти. Ми зустрічаємося і кохаємо одне одного.

Алла Володимирівна помовчала, підбираючи потрібні слова.

— Ти впевнена, що у вас кохання? — спитала вона.

— Упевнена!

— Розумієш, доню, такі, як Ілля, зроблять все, щоб вирватися зі злиднів. Він красень, тому й скористався цим, щоб влізти до тебе в довіру.

— Мамо! Ти ж його зовсім не знаєш!

— Я прожила вдвічі більше, ніж ти, і можу розпізнати корисливих людей.

— Ти судиш людей несправедливо! Ми з Іллею по-справжньому любимо одне одного! І мені неважливо, з якої він родини! — обурилась дівчина.

— Ми з твоїм батьком самотужки вилізли зі злиднів, самі побудували бізнес з нуля, а не шукали легких шляхів. Обоє були бідними, але настав час, коли одні вилізли нагору, а інші чекають з неба манни

небесної. Ілля має руки-ноги? То чому ж він ходить у заправній виляній сорочці?

— Він все зможе! Ілля не ледар, якщо ти про це, — гаряче заперечила донька. — Він працює багато, але, не маючи свої справи, важко заробити на життя.

— Чому він не має свого хоча б невеликого бізнесу? Ти не думала про це?

— Напевно, тому, що не має початкового капіталу, — промовила непевно дівчина.

— Або чекає можливості прийти на все готове?

— Ти вважаєш, що Ілля зустрічається зі мною лише тому, що я із заможної родини? — запитала донька, з надією поглянувши на матір.

— Саме так!

— Мамо! Ти помиляєшся! Ілля мене кохає! — з відчаєм промовила дівчина.

— Доню, ти не психуй, спробуй подивитися на ситуацію, знявши рожеві окуляри, — спокійно промовила Алла Володимирівна. — Бусел шукає собі пару серед собі подібних, а не задивляється на ластівку, а горобець не житиме в парі з вороною. Так закладено в природі, що кожна жива істота шукає собі подібних. Люди стають у пари за рівнем статусу, за їхніми статками, щоб кожен не відчував залежності або зверхності.

— Рівний шлюб? — Наталія гірко посміхнулася. — Але ж у парі можна урівняти і статус, і статки.

— У нашому житті все можливо, — зітхнула жінка, — але не у твоєму випадку. Серце мені підказує, що Ілля тебе використовує у своїх цілях.

— Ти зробила такий висновок, побачивши його раз?

— Іноді одного погляду достатньо, щоб зрозуміти людину, а часом і життя не вистачить, — промовила мати.

— Ні, мамо, ти помиляєшся, — сказала їй донька, — я добре знаю свого хлопця і впевнена в його щирих почуттях.

Наталія подумала, що зараз слухна нагода сказати, що чекає дитину, але не змогла. Першим цю новину має дізнатися Ілля, — вирішила вона.

Алла Володимирівна пішла, а дівчина уже не змогла зосередитися на читанні книжки.

«Досить мовчанки!» — сказала вона собі.

Наталія швидко перевдяглася і попрямувала до автосалону, де працював Ілля. Він помітив дівчину, радісно усміхнувся, витер руки ганчіркою і вийшов з ангару до неї.

— Привіт, сонечко! — сказав він і чмокнув її в щічку. — Щось трапилося?

— Поговорити треба, — сказала вона, сідаючи на лавку, біля якої стояло відро з водою для недопалків.

— Я тебе слухаю.

Наталія подумала, що все мало відбутися не так і не в такій обстановці, але була налаштована рішуче.

— Ілечко... У мене є новина... Не знаю, чи добра... Не впевнена, що ти зрадієш, але...

— Наточко, не тягни kota за хвіст! Кажі вже!

На неї пильно дивилися рідні очі, темно-карі, виразні, в обрамленні чорних пухнастих вій.

— Я вагітна, любий! — на одному подиху вимовила дівчина.

Здавалося, Ілля перестав дихати і кілька секунд дивився на неї розширеними від здивування очима.

— Ти?... Ти вагітна?! — трохи оговтавшись, промимрив він.

— Так! Так! У нас, Ілечко, буде дитина! Що тут не зрозуміло?!

Ілля обхопив Наталю за стан, підняв її, відірвавши від землі, закружляв по подвір'ю, радісно сміючись.

— Невже?! Люба, я не вірю своїм вухам! Ти впевнена? Не може бути помилки?

— Ні, не може! — Наталія усміхнулася.

— Ми маємо одружитися! У дитини мусить бути законний батько!

Ілля поставив дівчину на землю.

— Ти мені робиш пропозицію?

— Так! Ні, це має бути не так! — збуджено вигукнув хлопець. — Господар не видає вчасно зарплатню, я попрошу зі мною повністю розрахуватися. Має ж він мене зрозуміти?! Треба купити обручку і все зробити красиво! Чи спочатку я маю поговорити з батьками? Сьогодні

ж скажу своїй матері, що вона незабаром стане бабусею! Як ти гадаєш, вона зрадіє?

— Ілечко, вгамуйся! — засміялася Наталія. — Твоя мама не буде проти одруження?

— Ні, ти що?! А твої?

Ілля перестав сміятися і посерйознішав, а в міжбрів'ї з'явилася зморшка.

— З моїми батьками ми маємо поговорити разом, — відповіла дівчина.

— Я прийду до вас. Коли? Можна сьогодні ввечері? Вони будуть вдома? О котрій? — засипав він дівчину запитаннями.

— Краще завтра ввечері, — сказала Наталія. — Приходь о сьомій.

— Домовились! Ми можемо сьогодні ввечері зустрітися?

— Ні, завтра у мене вдома, — відповіла дівчина.

Закохані не помітили, що біля автосалону на мить пригальмував чорний «мерседес» Наталчиних батьків. Віконце пасажира прочинилося, з нього визирнула Алла Володимирівна, а потім автівка рушила далі.

Розділ 6

Наталія нервувалася. Стрілки настінного годинника невпинно наближалися до сьомої вечора, а батько ще не повернувся додому. Вона попередила матір, що з батьками хоче поговорити Ілля, і Алла Володимирівна неквапно накривала на стіл. Дівчина була впевнена, що мати зробить усе, щоб похизуватися перед гостем статками родини, тому на столі будуть делікатеси. Наталія не поспішала допомогти матері й пішла до своєї кімнати, щоб вдягнути улюблену синю сукню. Їй дуже подобався гіпюр на коротких рукавах — мереживо справляло враження вишуканості, а колір сукні пасував до її очей.

Наталія почувалася недобре. У голову лізли всілякі думки, хоч як вона намагалася себе заспокоїти.

— Сьогодні вирішиться моя подальша доля, тому я так нервуюся, — сказала вона собі, оглядаючи в люстерку на стіні тонкий стан, блискуче волосся й стрункі ноги. — Усе буде добре!

Вона почула, що хтось прийшов, дослухалася — то був Ілля. Наталія вийшла до нього, запросила у вітальню. Ілля приніс квіти, проте букету не віддав, і Наталія здогадалася, що то квіти для її матері.

— Сідай! — запропонувала вона юнаку, вказавши на диванчик навпроти каміну.

Ілля подякував і присів на краєчок.

— Незабаром має прийти Павло Ігнатович, тоді сядемо за стіл, — пояснила Алла Володимирівна, кинувши косий погляд на хлопця своєї доньки.

— Алло Володимирівно, це вам. — Ілля підвівся й віддав букет жінці.

— Дякую! — стримано посміхнулася жінка.

Алла Володимирівна пішла за вазою, і Наталія чула, як вона розмовляє з кимось по телефону.

— Та не турбуйся ти так! — стиха промовила дівчина до коханого. — Усе буде добре! Ось побачиш!

Жінка повернулася і сказала, що чоловік допізна затримається.

— Форс-мажор! Павла Ігнатовича не буде — справи! Він перепрошує, тож почнімо без нього, — усміхнулась мати й запросила гостя до столу.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ